

egne Borgere, for hvilke det nærmest har Interesse, men tillige paa en smuk Maade derved have opfyldt en moralsk Forpligtelse, som jeg antager paaahvilere samme. Jeg skal derfor anbefale Lovudskiftet, der, som alt bemærket, er fremkaldt af Rigsdagen selv, og hvis Antecedenter give al Tjæle til at troe, at det vil blive vedtaget af den. Jeg skal kun bemærke, at forsaavidt Fleertallet har udfærdiget en Post af Overslaget, fordi det har antaget, at af de tvende Diemed, som derved under Et skulde fremmes; fortjener det ene at fuldbringes, hvorimod det andet formenes at kunne opnaaes paa billigere Vilkaar, har jeg strax skrevet over til Havnecommissionen om at tilveiebringe saadanne dobbelte Overslag, hvorved denne Udsondring kan foregaae, og det tillige kan skjønnes, om ikke det Diemed, at forhindre Tilfyldningen med Sand i den indre Havn, der ligger umiddelbart op til sammes Bolkværk, vil kunne naaes paa en billigere Maade. Komme de til rette Tid, skulle de blive Udvalget forelagte, og man vil da i saa Fald til tredje Behandling kunne tage under Overveielse, hvorvidt man ganste eller tildeels skal optage denne Sum. Hvis ikke, finder jeg, at det heller ikke vil gjøre noget Afbræk med Hensyn til Lovens Vedtagelse; thi der vil jo da paa de aarlige Vinantslove senere kunne blive Spørgsmaal om et større eller mindre Tillæg til Fyldestgjørelsen af de Diemed, der endnu maatte staae tilbage, og som man troer fortjene en nærmere Overveielse med Hensyn til Enkelthederne, hvorfor den endelige Afgjørelse nu vel ikke kan finde Sted. Jeg gjør altsaa ingen Indvending mod det af Udvalgets Fleertal stillede Endringsforslag.

M. Sage: Jeg er stjønson for enhver Indrømmelse, og jeg takker derfor den ærede Minister, fordi han var enig med mig i, at forsaavidt man ikke kan komme ind i en Havn, er den ikke synderligt værdifuld. Den ærede Minister behandlede med en vis Ringeaagt, en vis Spot de private Meddelelser, jeg har forflattet mig; men jeg troer ikke, det kan være nogen Anke imod os Rigsdagsmænd, at vi søge at sætte os ind i en foreliggende Sag, søge Raad hos de Folk, vi troe ere kyndigere end

vi selv, og som vi have Tillid til, og at vi da meddele Thinget Resultatet af de Undersøgelser, vi ere komne til. Vi have jo dog ved tidligere Leiligheder af Frederikshavns Havn faaet den Anerkjendelse fra alle Sider, at Regjeringens Sagkyndige ikke have været sagkyndige, og altsaa er det ingen Feil, at man søger lidt Sagkundskab der; hvor den findes. Da der ikke bør være nogen Misforstaaelse mellem Thinget og den ærede Minister om den moralske Forpligtelse i Anledning af Sundtoldens Afsløsning og navnlig med Hensyn til Dpretelsen af Nødhavne, skal jeg bede om Tilladelse til at oplæse de Ord, den ærede Minister har udtalt: „Jeg vil ikke“, siger den ærede Minister, „sige, hvad her er sagt, at der paaahvilere os tractatmæssige Forpligtelser i den her omhandlede Henseende, men jeg vil gjentage, hvad jeg ved at forelægge Sagen yttrede, at den moralske Forpligtelse og den egne Interesses Forpligtelse, der hviler paa os til at opretholde og forbedre saadanne Indretninger, faae for os en særegen Styrke ved de Forhandlinger, der ere gaaede forud for Drefundstoldens Afsløsning.“ Det er klart nok; derimod har den høitærede Minister taget feil, forsaavidt han ved at forelægge Sagen ikke har yttret et Ord derom. Det glæder mig, at det ikke er sagt to Gange; men her staaer tydeligt og klart, at den høitærede Minister har antaget, at der var en moralsk Forpligtelse, der hvilede paa os, som er bleven bestyrket ved de Forhandlinger, der gik forud for Sundtoldens Afsløsning, og jeg er overbevist om, at Ingen mere end den ærede Minister vil være mig Tak skyldig, fordi jeg har berigtiget disse Udtryk som urigtige; det har den ærede Minister allerede yttret. Det høitærede Thing, haaber jeg, vil indrømme, at, hvad jeg har anført fra andre Kanter end officielle, har jeg behandlet deels sidst og deels med Barsomhed, idet jeg har henstillet til det høitærede Thing, hvorvidt det vilde skjænke det Dpmærksomhed eller ikke; ellers har jeg holdt mig til Regjeringens Meddelelser, for at overtjude de ærede Herrer om, at den forsigtigste Veie at gaae er at vente, for at see, om Tilstanden vil tage til, Noget, hvorom Havneingeniøren ikke drifter sig til at have en bestemt Mening, hvorimod han mener,